

ligesaa af de Udtalelser, der foreligger fra Foreningen til Lærlingens Uddannelse i Haandværk og Industri, at Loven er bydende paa den Maade, at der paatvinges Mesteren og forsaavidt ogsaa Lærlingen Bestemmelser, som man ikke finder heldige. Med andre Ord: Loven forstås ikke paa den Maade, at det er en frivillig Sag, om man vil give sig ind under den eller ikke. Det er for mig Hovedsagen. Naar man læser § 1, staar der ganske vist, at, naar en Handlende, Fabrikant eller Haandværker antager en Person under 18 Aar til Oplærelse i sit Fag, skal der berom oprettes skriftlig Kontrakt. Deraf kan man ved en overfladisk Læsning meget let komme til den Opfattelse: „ja, naar jeg antager en Lærling, skal der oprettes en Kontrakt“, og endvidere: „jeg maa ikke antage et ungt Menneske til Oplærelse i mit Fag, uden at en saadan Kontrakt oprettes“. Det er efter min Mening en forkert Opfattelse, og det er herpaa, at hele Spørgsmaalet om Lovens Forstaaelse hviler. Jeg kan i den Henseende henholde mig til omtrent de Udtalelser, der kom fra det ærede kongevalgte Medlem, som har stillet Minoritetsforslag. Meningen er jo ingenlunde hverken at tvinge Mesteren eller Lærlingen ind i et Forhold, som de ikke ønske at træde ind i: med andre Ord, Lovforslaget udelukker ikke, at man kan antage et ungt Menneske som Medhjælper, naar han ikke ønsker at binde sig til de Bestemmelser, som indeholdes i det foreliggende Lovforslag, naar det maatte blive til Lov. Det er jo Hovedsagen; naar ikke baade Mesteren og de Forældre eller Børgere, der handle paa det unge Menneskes Begne, ere enige om, at de to Parter skulle give sig ind under Loven, saa lade de bare være, saa er det klart, at Mesteren siger: jeg vil nok tage ham, men kun som Medhjælper, ikke som Lærling, thi jeg vil ikke gaa ind paa den Overenskomst og de Bestemmelser, som denne Lov fremtvinger. At oprette skriftlig Kontrakt med en Medhjælper er selvfølgelig ogsaa tilladt, og hele Sagen reducerer sig altsaa dertil: Vil Mesteren binde sig, og ville Forældrene paa Barnets Begne binde sig til Lovens Bestemmelser, saa oprettes en Lærlingekontrakt; ville de ikke binde sig men staa udenfor disse Bestemmelser, oprettes der en Kontrakt om Medhjælperforhold. Det er for mig det, der er Hovedsagen ved hele Loven, thi hvis den skulde forstås paa modsat Maade, nemlig saaledes, at enhver Handlende, Haandværker eller Fabrikant, der vilde antage et ungt Menneske til Oplærelse, skulde tvinges ind under Loven, ja, saa kunde jeg godkjende en hel Del af de Betragtninger, der igaar fremkom fra det ærede Medlem fra 7de Kreds (Hauerslev), thi det vilde være et utaaleligt Baand at paalægge de Næringsdrivende. Men jeg tror, det er et Spørgsmaal, der ikke har staaet ganske klart, — jeg veed ikke, om her inde i Salen, det tør jeg ikke have nogen Mening om — men i hvert Fald udenfor, hvor

Sagen har været forhandlet. Det har ikke været ganske klart for Folk, og de have frygtet for at faae paatvunget Bestemmelser, som de ikke skjøttede om. Det er altsaa min Opfattelse, at det er en aldeles frivillig Sag, om Parterne ville oprette Lærlingekontrakter og saaledes undertaste sig Lovforslagets Bestemmelser, eller om de ville oprette Kontrakter om Medhjælper og saaledes staa udenfor Loven. Naar man har den Opfattelse, som jeg her har nævnt, følger af sig selv, at man maa stemme for Mindretallets Forslag til § 1 og til § 13. Det følger af sig selv, at saa kan der ikke være Tale om at paalægge Mesteren Straf, fordi han ikke vil oprette nogen Kontrakt, det maa være en frivillig Sag. Man kan sige: Ja, saa maa det indiceres paa en anden Maade, at den Paagjældende ikke er antagen som Lærling, men som Medhjælper. Dertil vil jeg svare med en Opfordring til den ærede Ordfører, om han vil forklare mig, hvad Forskjellen egentlig bliver paa en Medhjælper og paa en Lærling, for jeg har ikke kunnet finde den. Deres Stilling vil blive fuldstændig den samme, undtagen at Kontraktfriheden ved at antage en Medhjælper er større end ved at antage en Lærling. Denne Opfattelse fra min Side gjør ogsaa, hvad jeg allerede udtalte ved 1ste Behandling, at jeg tror, at man ikke maa gjøre sig for store Illusioner om den Betydning, det foreliggende Lovforslag vil faae, naar det bliver til Lov, idet det neppe vil blive brugt ret mange Steder udenfor de Steder, hvor der findes Fagforeninger eller Foreninger, der ville søge at bringe dygtige Kræfter til Haandværkerstanden og de Næringsdrivende ved et udvillet Lærlingeforhold f. Ex. her i Kjøbenhavn. Efter min Opfattelse vil det paa ingen Maade finde Anvendelse uden paa Landet eller i de smaa Kjøbstæder, for der kan hverken den ene eller den anden af Parterne være tjent med at binde sig paa den Maade, som Lovforslaget i flere Retninger foreslaar. Efter hvad jeg her har sagt, maa jeg altsaa stemme for Mindretallets Endringsforslag under Nr. 2 til § 1 og for det Underendringsforslag af et andet æret Mindretal, som slutter sig dertil, og som gaar ud paa, at Regjeringens Forslag om Attenaarsgrænsen skal bibeholdes. Til § 1 har jeg tilladt mig at stille det Underendringsforslag, som blev accepteret forrige Gang, hvorved der i Udvalgets Endringsforslag under Nr. 1 og Nr. 2 sker den Forandring, at det nærmere præciseres, hvad der skal forstås ved „Dorighed“. Det var nærmest en Bemærkning af den høitærede Minister, som bevirkede, at jeg deri gjorde en lille Forandring, idet jeg har sagt, at det skal være Dorigheden paa det Sted, hvor Næringsdrives, istedetfor paa det Sted, hvor den Næringsdrivende bor. Jeg tror, at den høitærede Ministers Bemærkning var rigtig, og jeg har derfor ikke taget i Betænkning at foretage denne Forandring, da jeg nemlig ikke har antaget, at vi